

Z LOVCEMA V GOZD

Novo šolsko leto se je komaj dobro začelo, vzgojiteljice v Ledinah pa smo že organizirale prvo popoldansko druženje z otroki in starši, jesenovanje. Vreme sicer ni bilo še prav nič jesensko, saj nas je sonce močno grelo in kar klicalo po druženju na prostem.

Medse smo to popoldne povabili prav posebna gosta, lovca Matica in Jaka, ki sta s seboj pripeljala tudi čisto pravega lovskega psa. Naše druženje se je pričelo na dvorišču pred šolo, kjer sta nam lovca povedala, kakšno delo opravljata in nam prijazno pokazala svojo opremo, ki jo odneseta s seboj na lov. Med otroke sta še razdelila lovske klobuke in daljnoglede. Lovca Jaka je s seboj prinesel tudi lovski rog, na katerega je zatrobil in s tem oznanil, da je čas, da se vsi skupaj podamo tja, kamor lovci pogosto zahajajo, v gozd. Povedal nam je še, da zvok lovskega roga pomeni, da se zberemo skupaj. Med potjo v gozd smo opazovali naravo in se spraševali, če bomo srečali tudi kakšno gozdno žival.

Na vrhu hriba, tik pred gozdom, nas je zvok roga prvič združil. Lovca Matic nam je pokazal prav posebno piščalko s katero kličemo srne. Zapiskal je, mi pa smo vsi čisto tiho opazovali na bližnji hrib in dolino, ali se bo mogoče prikazala kakšna srna. Srne na naše razočaranje nismo videli, smo se pa zato odpravili naprej v gozd. Kar naenkrat smo v dolini zagledali nekaj, kar je na daleč spominjalo na vejo ali korenino, vendar smo kmalu ugotovili, da so bili to rogovi, in sicer jelenovi rogovi ter srnjakovi rogovi. Skupaj z otroki

smo jih pobrali in si jih ogledali. Ugotovili smo, da so jelenovi rogovi precej večji od srnjakovih.

Pot nas je vodila globlje v gozd. Na razpotju poti smo na deblu in štoru opazili, da tam nekaj visi. Bile so tarče lisice, srnjaka in divjega prašiča. V okolici smo hitro poiskali vsak po dva storža in ciljali v izbrano tarčo. Bili smo kot lovci na treningu, kjer se tudi oni urijo v streljanju na tarčo. Zopet smo zaslišali zvoka roga. Hitro smo v tarčo vrgli še zadnje storže in se odpravili naprej.

Kar naenkrat pa se je pred nami odprla majhna jasa. Vse okrog so bila drevesa, nekje smo videli praprot in grmičevje. Nasproti nas pa smo zagledali majhno leseno hišico, ki pa ni bila na tleh. Bila je dvignjena od tal, do nje pa je vodila lesena lestev. Lovca sta nam povedala, da je to lovska opazovalnica. Lovci na opazovalnicah čakajo in opazujejo živali. V opazovalnici smo našli nagačeno veverico, ki smo jo vsi lahko pobožali, in jazbečev kožuh. Vsi smo se nato, eden za drugim, povzpeli na opazovalnico, v roke prijeli daljnogled ter

pogledali po jasi in v gozd, če se tam mogoče skriva kakšna srna, lisica, mogoče celo medved. Žal nismo imeli sreče, da bi videli kakšno žival. Verjetno so se nam umaknile, saj smo bili zelo razigrani, nasmejani in za gozdne živali gotovo preveč glasni.

Še zadnjič je Jaka zatrobil na lovski rog. To je oznanilo, da se je naše druženje počasi zaključilo. Zahvalili smo se vsem, ki so se ga udeležili, še posebej pa lovcema, ki sta si vzela čas, ter nam opisala in pokazala njuno delo. V zahvalo smo jima izročili unikatni daljnogled, ki smo ga izdelali skupaj z otroki. Tega sicer ne bosta mogla uporabljati na svojih lovskih sprehodih, ju bo pa spominjal na prijetno druženje z nami.

Avtorica članka: Tamara Buh

Avtorica fotografij: Anja Koler